

CÙNG CHƯA MUỘN MÀNG

Sáng nào cũng vậy, nếu không cùng một vài ông bạn ra tiệm uống cà phê nói chuyện trên trời dưới đất thì ở nhà, tôi cũng “tự pha tự uống” cà phê một mình. Uống cà phê một mình vào trời cuối Thu lành lạnh, nhìn vài lá phong đỏ đỏ vàng vàng cuối cùng bay qua bay lại ngoài kia mù mờ sương mai qua khung cửa sổ cũng



Lá phong rơi cuối Thu sau nhà

thú vị biết chừng nào! Hôm nay thì không “nhìn trời hiu quạnh” nữa, mà tôi lại ngồi xem đến cả mấy tiếng đồng hồ 2 DVD về 50 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ ông bạn Lê Sỹ Tài ở Cali mới gởi cho. 50 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ được tổ chức trong 2 ngày 28 và 29 tháng 10 năm 2017 vừa qua tại Nam Cali, vợ chồng tôi có tham dự với chừng 150 anh chị em từ nhiều Tiểu bang Hoa Kỳ về. Chúng tôi từ Kansas City, Missouri qua Orange County lúc 1giờ 30 chiều trước đó 1 ngày, và về trưa ngày 1 tháng 11 năm 2017. Tròm tròm cho trọn là 6 ngày 5 đêm, nhưng chính là chỉ có 2 ngày 28 ở nhà anh chị Tuất và 29 ở nhà hàng mới là 50 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ. Hai DVD này của anh Tài gởi cho là 2 DVD ghi lại hình ảnh sống động, hiện thực một cách tóm tắt 2 ngày hội ngộ đó, mà tôi đã coi và ghi lại cảm nghĩ dưới đây như nhắc nhở mình một kỷ niệm quý hóa tuy ngắn ngủi, nhưng khó quên kéo dài...cho đến cuối đời.

Theo như Ban Tổ Chức dự tính, ngày ở nhà anh chị Trần Văn Tuất chính là ngày anh em hội ngộ để nhìn nhau, để tay bắt mặt mừng, để hàn huyên, để tâm sự một cách tự nhiên, thoải mái... mà có nhiều anh em đã qua 50 năm rồi bây giờ mới gặp lại nhau. Niềm vui, nỗi xúc động nói không nên lời bút mực nào tả cho hết! Nghe đâu đâu cũng rộn ràng tiếng cười, cũng vang vang tiếng nói như hạnh phúc bập bùng đang bùng bùng nhảy múa trong cõi lòng từng anh chị em một. Tiếng nói đó, tiếng cười đó, những anh chị em đó đã được thu hình vào 2 đĩa DVD tôi mới vừa coi xong, và tôi muốn nói ra. Tôi muốn nói ra không phải như một tâm sự ôm

áp trong lòng đã được gói ghém lâu ngày bây giờ mới mở tung ra, mà tôi muốn nói ra là nói đến những chi tiết mới lượm lặt được trong đó những hình ảnh hay “lời ăn tiếng nói” của quý anh chị em mình đã làm tôi buồn cười hết sức, đã làm cho tôi vui vui vô cùng, đã làm cho tôi thấy hay hay chi lạ, và cũng đã làm cho tôi thấy ý nghĩa biết chừng nào! Ôi! Một cuộc hội ngộ sao mà đáng nhớ, đáng yêu đến thế! Tôi nhìn ra ngay các anh chị Trần Văn Ba, Nguyễn Võ, Phạm Minh Mạnh, Nguyễn Đình Chiêu, Ngô Bình Ninh...dù đã 40 năm, 50 năm rồi có gặp mặt đâu? Có gặp chẳng là gặp ông Nguyễn Võ cùng chung trại tù học tập cải tạo với tôi, với các ông Nguyễn Văn Tua, Lê Sỹ Tài, Nguyễn Văn Hoàng, Lê Văn Năm, Nguyễn Ngọc



Gặp Nguyễn Võ sau tù ở Thanh Lâm 1980-1982

Thụy...trong trại tù Thanh Lâm ở Thanh Hóa từ những năm 1980 đến năm 1982, mà tôi đặt cho ông một biệt danh là Võ Trây Lười Lao Động. Võ Trây Lười Lao Động vì có ông cứ khai bệnh liên miên và cũng nghỉ bệnh liên miên. Tôi vì suyễn hoài, cũng thường được miễn “lao động là vinh quang” mà lần nào được “ở nhà” là như lần này đều thấy ông “cuộn mình trong chăn, như con sâu làm tổ trong trái vải cô đơn”. Tôi nhìn ra ngay mấy ông là vì tôi sưu tập hình ảnh anh em Khóa 2 của mình để làm các Tập Hình Ảnh Cự SVSQ Khóa 2 Học Viện CSQG và Tập Hình Ảnh Cự SVSQ Khóa 2 Học Viện CSQG Và Quý Phu Nhân. Ví như ông Nguyễn Đình Chiêu ở Massachusetts nhờ ông Linh Già cho số điện thoại, tôi đã được ông cho 2 tấm hình. Người anh em bạn ta vì chuyện gia đình mà “mai danh ẩn tích” đó ai thấy mặt ông ở đâu? Ví như ông Đỗ Vạn ở Oklahoma “chắc qua năm 1975” không thiết liên lạc ai với ai anh em Khóa 2 với ông, mà chỉ có ông Phạm Minh Mạnh tới thăm và chụp cho tôi một tấm hình. Ví như ông Phạm Minh Mạnh này ở Oklahoma “Có biết ai Khóa 2 mà liên lạc” trước đây, nhờ anh chị Bùi Xuân Hoan, ông đã gửi cho tôi một tấm hình chụp hai vợ chồng. Ví như ông Lê Văn Nam ở Florida lo trông rọt đầu tắt mặt tối ở Florida City đâu biết nhiều về anh em. Nhờ ông Trầm Quốc Minh, tôi mới được ông gửi cho một tấm hình ông với bà và chụp được hình ông vào trong Iphone của mình. Cũng ví như ông Ngô Bình Ninh ở Georgia có ai thấy ông bao giờ, dù còn đó Trần Bửu Giao, Trần Văn Tuất, Nguyễn Văn Kiên, Trương Minh Quang...làm chung một chỗ với ông ở Bộ

Tư Lệnh CSQG cho tới ngày bể đĩa? Tôi nhờ 2 tấm hình ông gởi cho, gặp là tôi “Chào ông bà Ninh” ngay. Nhìn chung, tôi thấy chộn rộn, tôi thấy ồn ào, tôi không thấy ông bà nào mếu máo, nhăn nhó, mà thấy ai ai cũng cười những nụ cười tươi như hoa hồng thắm, còn “Hẹn ngày tái ngộ”, và sang năm, sang năm nữa “Nếu có là đi”. Thiệt là thâm tình! “Hẹn ngày tái ngộ” là phải; sang năm, sang năm nữa “Nếu có là đi” là phải, bởi tuổi già chúng ta bây giờ ngó dzậy mà không phải không nhiều ưu phiền có khi mang theo xuống tuyến đài; ngó dzậy mà không phải ông bà nào không có bệnh này với bệnh kia trong người!? Vui một ngày, vui hai ngày, vui được lúc nào hay lúc đó. Đời đâu có nhiều nụ cười!? Và “ôi vui quá là vui” mà chị Bùi Xuân Hoan hát: “Nay dù xa bao nhiêu ngày qua, hồn ta vẫn luyến nơi xưa mỗi khi xuân về khai mùa...” bài Nhớ Về Đà Lạt của Hoàng Trọng hình



Hình chụp lưu niệm

Chụp hình lưu niệm trước nhà anh chị Tuất

như không làm cho ai im lặng được một chút để nghe MC nhắc nhở, chứ nói gì nghe với ngóng, thương với thức chị Hoan hát hay biết chừng nào!

Thiệt là, vui quá quên nghe người ta nói tới nói lui “Ra ngoài chụp hình lưu niệm niệm”, “Các ông dắt ghế cho quý bà ngồi”. Máy bà thì cứ ham chuyện chị chuyện em, mấy ông thì hình như chưa quen “Lady first”, mà chỉ nhớ dai “Phu xướng phụ tùy”, nên ngăn ngừa “dắt ghế cho quý bà ngồi”. Quý bà chụp trước đã nói rồi, vậy mà cũng có mấy ông lảng vảng. xớ rớ muốn nhào dzô như là không muốn rời vợ một nửa bước. Vì vậy mà lâu ngoài trời nắng đang lên và nóng đang lau son phấn mấy bà, làm cho mấy bà ai nấy cũng than trời thờ đất: “Lâu quá”, “Lâu quá à”. Khi chụp chung, mấy ông mấy bà làm như xa vợ một chút, không gần chồng một chút thì đời như “lúa dzàng”, mà kêu nhau ơi ới “Anh, anh tới đây, tới đây đứng sau em”, “Em, em ngồi đó, anh tới”... Nghe sao mà tình mà nghĩa đến thế, và cũng đáng quý đáng yêu đến thế! Đúng là “Buông nhau làm sao cho nở... Thương được chừng nào hay chừng nấy. Chẳng qua ông Trời bắt đôi ta phải vậy...” như cụ Phan Khôi trong Tình Già. Ông bà Phạm Thành Kính, người về từ Pennsylvania mất hơn 7 giờ, qua 2 ngàn rưỡi miles máy bay bay không ngừng, mà

lái xe thì phải đến 41 tiếng đồng hồ qua trên 2 ngàn 7 trăm cây số mới về được với anh em ở Cali, chưa nói tới chị Kính một tuần phải 3 lần lọc máu. Tiếc là ông bà đã tới không kịp chỉ vì “anh Kính chờ chị Kính lọc máu”. Trời cũng khoái phụ lòng người ngay thế nhỉ? Cái chính ngày hôm nay ngoài việc để anh chị em vui vẻ càng nhiều càng tốt, còn việc anh chị em phải tự giới thiệu mình nữa. Tự giới thiệu mình là vì có những anh em đã 50 năm nay có thấy mặt thấy mày nhau đâu mà nhìn cho ra mày với tao, tao với mày. Tự giới thiệu mình cũng là dịp để cho mấy ông



Nụ hôn ân tình của Phạm Thành Kính

chưa một lần nói lời cảm ơn má sắp nhỏ rằng thì là “Anh cảm ơn em một đời vì chồng, vì con”. Và bây giờ, hôm nay, tại đây “ân đền, oán bỏ” chúng ta anh em với nhau, vợ chồng với nhau có cùng một nghĩa cử tốt đẹp, một lời thân ái triu mến cho nhau lúc này và mãi về sau. Khi một anh chị nào lên, tiếng tôi nghe đầu tiên, rõ ràng ràng là “hôn, hôn”. Sao thích hôn vậy cà? Tôi không biết mấy ông, mấy bà chắc khoái hôn lắm hay thiếu hôn dzữ? Bây giờ tôi mới thấy mấy ông, ông nào ông nấy cũng giỏi “nịnh, bợ” vợ y như như rằng thì là “một đời vì chồng vì con” và tự

“romantic” một chút có ít nhất một lần trong đời tặng cánh hồng đỏ đến người vợ đi cả cuộc đời ngọt bùi đắng cay với mình. Tự giới thiệu mình cũng là cơ hội cho mấy ông hôn một nụ hôn lên má bà vợ như chưa từng hôn em một lần với lời tỏ tình ơn nghĩa...Nói ai cho xa, tôi nói tôi chỉ một lần duy nhất lên lên hôn cô nữ sinh Đệ Tứ trường Văn Hiến ở nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi là đã nên vợ nên chồng. Và tôi biết chắc các ông bạn chúng ta, có ông chưa một lần hôn vợ. Tôi không nói tới các ông dư ăn dư để hàng trăm, thậm chí hàng ngàn, hàng ngàn nụ hôn thấm thiết lên má bên này, lên má bên kia của vợ mình không biết mệt! Dẫu không có hôn, có hôn một lần, hay hôn một nghỉ, chắc các ông tự ái, tôi dám cam đoan

hứa với “bà nhà” của mình là “đi trọn cuộc tình”. Có ông, có phải mắc cỡ không, hay làm bộ làm tịch thay vì hôn vợ thì được vợ mau mắn hơn, nhón gót cao lên, cao lên nữa hôn chồng cho rồi? Có ông còn giữ lễ nghĩa “xuất giá tòng phu” của ông bà già mình ngày xưa ăn trầu đỏ, nhuộm răng đen ra lệnh vợ “Hôn một cái coi”. Tôi nói ra đây “trật tầm bậy, trúng tầm bạ” ông bà nào có thì ông bà đó nấy biết. Có điều, tôi nói ra là “Nói có sách, mách có chứng”, đừng nói tui đặt điều ghen. Có chị chắc cảm động quá lời chồng khen mình là “Con cò lặn lội bờ sông, gánh gạo nuôi chồng và bốn đứa con” mà hát mấy lời bài hát Nếu Anh Đừng Hẹn



Ông Trịnh Công Danh tặng hoa cho vợ

đến từ Atlanta, Georgia. Tôi có cảm tưởng như ông bày tỏ với vợ những lời lẽ hết sức là chân tình, hết sức là tự nhiên kèm theo một nụ hôn tuy nhẹ nhàng, đơn sơ nhưng vô cùng nồng ấm, thấm thiết “Ở đây có một bông hồng xin tặng cho em, và hy vọng rằng chúng ta sẽ sống mãi mãi yêu nhau”. Cái tự nhiên, cái chân tình, cái nồng ấm, thấm thiết đó ai cũng thấy, và nhất là chị Ninh chắc thấy trong lòng nổi

của Lê Dinh ngọt như mía lau lùì “Lỡ yêu rồi, làm sao quên được anh ời”. Và một chị người Huế, vợ của ông cũng người Huế của chúng ta đã đọc “Chi lạ rứa, chiều nay em muốn khóc”, may bà Nguyễn Thị Hoàng đã mỗ yên mả đẹp, không thì bà đội mỗ dậy mà này này “Chi lạ rứa chiều ni tui muốn khóc” mới được nghe em! Hai hình ảnh có lẽ làm tôi nhớ nhất là ông Trịnh Công Danh ở West Palm Beach, Florida quỳ gối một chân, hai tay dâng cánh hồng đỏ thắm đến người vợ mà ông nói “ Tôi lấy vợ tôi năm 16 tuổi, năm nay bà 70 tuổi”, không quên trước đó đã nhét cái Ipad trắng đằng sau lưng. Ông quỳ gối tặng hoa hồng cho vợ, tôi lại nhớ đến ông Hà Thúc quỳ gối tặng bông hồng năm xưa năm xưa năm 2013 Hội Ngộ 46 Năm Khóa 2. Và ông Ngô Bình Ninh

niềm rung cảm dạt dào. Nỗi niềm rung cảm dạt dào làm chị xúc động, làm chị muốn rung rung những giọt nước mắt hạnh phúc hiếm hoi cuộc đời, và chúng ta, ai ai cũng thấy chúng ta trong đó tình yêu thương chồng vợ mấy chục năm ngọt bùi, cay đắng vợ chồng chồng... Ở đây cũng có chuyện đáng nói, và buồn cười thiệt, khi bốn anh chàng Trần Văn Bảy, Lê Hoàng Khôi, Nguyễn Đình Chiêu, Võ Văn Thạc cũng như cặp Lê Văn Năm với Phạm Văn Cờ, Trần Thanh Huỳnh với Trương Đình Minh bước lên nhận bông hồng Ban Tổ Chức trao là bị chộ “Gay, gay, gay”. Tiếng chộ, tiếng chọc, tiếng ghẹo, tiếng trêu “Gay, gay, gay” đó, tôi nghe như lời



Quý vị phu nhân, một hình kỷ niệm

chúng ta trao nhau những tiếng cười sống động, dạt dào ân tình vui thiệt là vui thời trai trẻ hồi nào đó, bây giờ hiếm hoi còn sót lại trong chúng ta những ông già trên tuổi “thất thập cổ lai hy”. Mà mấy ông đó, tôi trừ ông Bảy, ông Chiêu ra, còn sáu ông kia “độc thân tại chỗ” thì cũng đáng đời cho là “Gay” lắm. Ai biểu mấy ông nhất định “nhốt” vợ ở nhà mà đi một mình. Mấy khi chúng ta thấy mấy ông đó chịu khó “cột” vợ đi theo với mình, mà cứ lấy cớ “Bả không chịu đi”. Nói thì nói vậy thôi, chứ mấy bà nói “Ông đi đi, tôi không đi” thì cũng chịu thôi. Ông Trần Thanh Huỳnh đòi đưa điện thoại cho tôi, bảo: “Ông mà nói bả chịu đi, tôi kêu ông là ông thầy” thì làm sao mấy ông bà này “cặp bờ” mà đi cặp kè với nhau cho được? Từ đó, chúng ta cũng phải cảm ơn quý chị hiện diện hôm nay đã khó nhọc, nhiều hy sinh theo chồng đến dự 50 Năm Khóa 2 Hội Ngộ này. Cảm ơn! Cảm ơn!

Ngày hôm qua chắc mệt dữ, nhưng có ai thấy quý chị nhà ta ủ ê, ủ rũ, ủ dột gì đâu ngày hôm nay ở nhà hàng Seafood Place Chinese Restaurant ở Garden Grove? Các chị làm văn nghệ văn gừng kiểu cây nhà lá vườn có “rehearse”, “rehearsal” gì đâu mà vẫn cứ hăng, vẫn rất hay, vẫn phải làm mấy ông nhà ta khoái quá trời. Khoái quá trời cho nên mấy ông cứ giành nhau lên tặng bông, tặng hoa miết. Tôi thấy bài 60 Năm Cuộc Đời của Y Vân, các chị dù có người đã trên 70 đâu có ai đứng yên. Các chị vừa hát, vừa nhún, vừa nhảy, vừa múa... yêu đời biết mấy! “Anh ơi có bao nhiêu, 60 năm cuộc đời? Khi xa anh rồi, em biết yêu thương

ai! Nên khi yêu nhau thì yêu cho trọn đời. Anh ơi! Ta sống được bao”!? Lời và điệu bài hát như mấy dòng tâm sự bùng bùng sinh khí nhấn nhủ của quý chị gửi đến quý anh em ngồi ở dưới. Quý lắm thay! Tình cảm biết mấy! Người mà hào hứng nhất, bình dân gọi là “quây”, tôi cho là bà xã của ông Nguyễn Văn Lợi mặc cái jupette đen, hay còn gọi là mini-jupe đen đứng ở giữa và trước quý bà. Người mà tôi không biết là ai cũng đứng hàng đầu, và kế bên chị Hoan chắc lớn tuổi nhất



Đồng ca bài hát 60 Năm Cuộc Đời

bà Lê Đức Tuân và bà Nguyễn Ngọc Thụy cũng nhịp nhàng, cũng ăn khớp, cũng hợp goôt với nhau mà múa theo lời và theo điệu bài hát Hình Ảnh Người Em Không Dợt của Hoàng Thi Thơ “Ngày nào em đến, áo em màu trinh, áo xinh là xinh, áo em trong trời hồng. Là gió, là bướm, là hoa là mây chiều tà...” thấy hay hay chi lạ! Mới biết, “múa hay không bằng hay múa” là thế. Chị Bùi Xuân Hoan với bài Bóng Chiều Xưa điệu Tango của Dương Thiệu Tước hát thiệt không thua chút nào một ca sĩ chuyên nghiệp “Ngọt ngào sắc hương. Tay cầm tay luyến thương. Đôi mắt em nhìn càng say đắm mơ màng, nào thấy đâu sầu vương”. Anh Hoan hèn gì “mê” vợ quá trời là phải. Có khác gì, mỗi khi nghe chị Hoan hát, bà vợ tôi cứ khen “Chị Hoan hát hay quá”. Tôi thấy anh Hoan bước tới chụp hình và tặng hoa cho vợ với nhiều anh chị em nữa. Ông Nguyễn Ngọc Thụy giới thiệu phu nhân của ông Nguyễn Công Nhân, nghe một đoạn “Thu đến, Thu đi cho lá vàng lại bay. Em theo bước về nhà ai. Ân tình xưa đã lỡ. Thời gian nào trôi xóa. Kỷ niệm đầu ai đành lòng quên”, tôi mới biết là bài hát Xin Gọi Nhau Là Cô Nhân của Song Ngọc, điệu Boléro. Không thấy ông Nhân lên tặng hoa khuyến khích tinh thần góp vui của vợ, tinh thần “hát hay không bằng hay hát”, mà chỉ thấy các ông Nguyễn Văn Tua, Nguyễn Văn Em, và Hoàng Văn Thành. Nói tôi quê mùa tôi chịu; nói tôi “biết một mà không biết hai” tôi chịu, là tôi chưa bao giờ thấy một cô sơn nữ M’ông, K’ho, Mạ, Êđê, Stiêng, Bahnar... nào thời tôi làm ở Quảng Đức mặc khó,

trong quý bà là người không đứng yên một chút nào chắc là để cho hợp với loại kích động nhạc chẳng? Đến như bà vợ của ông Nguyễn Công Nhân đứng đằng sau chị Lê Ngọc cũng phải giựt giựt cánh tay trái bởi vì “Twist” mà, bởi vì “Rock and roll” mà?

Không tập, không dợt vậy mà

mặc váy, mặc xà rong, mặc quần áo đỏ chét, đỏ lòm, đỏ lói đẹp quá như các bà vợ mấy ông Lợi, Tuân, Thụy, Tuất, Anh tức Lê Ngọc hát và múa bài Nỗi Buồn Châu Pha của Lê Dinh. Hai phu nhân Tuất và Anh thì chỉ có hát “Chiều mưa rơi rơi, nàng hay đứng âm thầm nhớ ai. Hỡi sao ngày vui đã mất. Hỡi sao lệ dâng khoe mắt. Châu Pha thương đau nỗi nuồn cúi mặt quây đi”, và múa thì chỉ nhúc, chỉ



nhích cho có lệ, cho có vẻ; còn ba vị phu nhân kia thì múa võ tự do theo ý mình miễn sao động tác nhịp nhàng theo điệu nhạc là ok rồi, đâu cần giống nhau như một? Phải nói, cái màn này trông cũng vui, cũng hay, cũng “bắt mắt”, cũng “ăn khách” cho nên mấy ông đông quá lên tặng hoa.

“Ai đời tặng hoa cho người

Điệu múa miền sơn cước Nỗi Buồn Châu Pha

đương múa bao giờ”, nhiều ông bà ở dưới nói dzậy. Và tôi từ sau khi cha mẹ đẻ ra đến bây giờ cũng chưa từng thấy. Lạ ghê! Ông Lợi, ông Thụy, ông Tuân, ông Tuất đi vòng vòng tìm cho ra cái gửi của bà xã mình mới bỏ cành hồng vô. Cũng còn ích kỷ ghê, cá nhân ghê! Ông Tua, ông Lâm, ông Hàm..., thậm chí ông Tua làm sao để cho cành hồng rớt xuống sàn rồi cầm lên, các ông cứ đứng xớ rớ tới xớ rớ lui “bỏ đại” vào gửi ai cũng được. Ông Tôn Thất Anh là chồng Lê Ngọc ngồi bàn tròn với tôi lấy máy hình ra, đứng dậy nói: “đi làm nhiệm vụ”. “Đi làm nhiệm vụ” là đến gần bà vợ của mình mà chụp một, hai tấm hình. Nếu không, chắc về bả “véo” cho chét cái mặt hiền khô của ông “kêu trời không thấu”! Cũng không khác nào như mấy ông bạn “ta về ta tắm ao ta”, ông Hà Văn Tiên từ lúc mở màn cho đến khi bà Tiên hát, ông không tặng hoa cho ai chi cho một, hình như chỉ để dành cho vợ mà thôi. Cho nên, khi bà Tiên mới hát “Tâm tư băng khuâng ngày đôi ta đến đây. Cũng vườn xưa chốn này nhạt hoa tím rụng cài lên áo. Có ai đâu ngờ hoa tím cả người thương” của Thanh Sơn, bài Hoa Tím Người Xưa, ông lên thật nhanh, chạy tới tặng hoa, ôm vợ, chụp hình. Một lần “nịnh vợ” chưa đủ, ông còn rủ ông Nguyễn Ngọc Thụy lên thêm một lần nữa đứng chụp hình mới yên bụng yên dạ. Thiệt tình! Tôi thấy mà không biết tên bốn bà trẻ trẻ trong Ban Văn Nghệ cũng lên tặng hoa cho bà chị. “Bà chị” vì tôi nghĩ bà Tiên lớn tuổi hơn. Một chuyện như “muôn thuở muôn nơi” hể chỗ nào có ông Huỳnh Văn Thanh là chỗ đó có ông

Trịnh Công Thanh. Ông Huỳnh Văn Thanh dềnh dàng mới bước lên thì y như rằng, ông Trịnh Công Thanh cũng bước theo lên “tặng hoa”. Xin hỏi nhỏ “Hai ông có vấn đề”? Đến cặp song ca Ngọc Thụy- Phương Thảo như lời giới thiệu của người điều hợp chương trình, tôi mới biết là ông và bà Nguyễn Ngọc Thụy. Ông bà Thụy đồng ca bài Sầu Tím Thiệp Hồng của hai tác giả Minh Kỳ và Hoài Linh. Bà



Ngọc Thụy – Phương Thảo song ca Sầu Tím Thiệp Hồng

Thụy “Từ lúc quen nhau chưa nói một lời gì tỏ tình ta mến nhau”, thì ông Thụy tiếp “Nhiều đêm ngắm sao, mơ ước duyên tình bền lâu, suốt đời tình thâm sâu”. Hát hay hoặc không tôi chưa nói tới. Tôi nói đây là tôi nói lần đầu tiên tôi thấy hiện tượng lạ là một cặp vợ chồng của Khóa 2 Học Viện CSQG song ca trên một sân khấu của Khóa. Bà Thụy người Huế hát không hát giọng Huế, mà hát trộn trạo giọng lơ lớ Nam Kỳ Quốc nghe sao là lạ, cái là lạ hay hay. Ông Thụy hát có vẻ chững chạc, tự nhiên, nghệ sĩ, lãng mạn đáng ca ngợi là “hay lắm”. Vì vậy, lạ gì sau khi ông Lê Hoàng Khôi “khai hỏa”, các ông Võ, Bảy, ông bà Thành lên “tặng hoa”, rồi tiếp theo các ông ở San Jose tủa lên chật sân khấu là các ông Sang, Em, Thiện, ông bà Tuân, ông bà Tua... Tôi chạy lên làm bộ ngăn cản và đùa “Làm gì dữ dzậy”? Ông Tua nói: “Tụi tao ủng hộ người San Jose tụi tao mầy”. Thiệt là “dur trong nhà mới ra ngoài ngõ”, ông bà ta nói có sai đâu? Khi hai ông bà Thụy chấm dứt, tôi lại nghe các ông, chắc là cư dân San Jose quá, la to: “Bis, bis, bis”, “One more, one more”. Điều này, có hợp mặt Khóa 2 lần nào nữa, hai vợ chồng tôi chắc phải xin cho được song ca một lần. Tới phiên ca sĩ phu nhân Hà Thức hát bài hát nhắc lại lời nói ngày hôm qua khi ông tặng hoa ca ngợi mình “Lỡ yêu rồi, làm sao quên được anh ơi!? Bài Nếu Anh Đừng Hẹn của Dạ Cầm- Lê Dinh. Dạ Cầm- Lê Dinh cũng chỉ là một người trong nhóm Lê-Minh-Bằng “Lỡ yêu rồi, làm sao quên được anh ơi!? Những đêm buồn nhìn về dĩ vãng

Thụy “Từ lúc quen nhau chưa nói một lời gì tỏ tình ta mến nhau”, thì ông Thụy tiếp “Nhiều đêm ngắm sao, mơ ước duyên tình bền lâu, suốt đời tình thâm sâu”. Hát hay hoặc không tôi chưa nói tới. Tôi nói đây là tôi nói lần đầu tiên tôi thấy hiện tượng lạ là một cặp vợ chồng của Khóa 2

xa xôi. Đếm bao kỷ niệm là bao nhiêu tình, mà đành quên sao, anh đành quên sao”? Bà đã buồn, mà bà Thức hát lại nhỏ nhẹ, nghe sao buồn tím cả ruột, cả gan! Có phải đồng cảm vậy không, mà nhiều bà hơn nhiều ông lên với bà ca sĩ? Tôi thấy có các bà Khang, Trình, Đinh, Sanh, Hoàng, Tua, Ninh, Phát, Chánh, Huân, và mấy bà mấy chị nữa tôi không biết tên. Còn phía đàn ông, tôi thấy các ông Tua, Thụy, Huân, và sau nữa có hai ông Thanh là Thanh Cỏ Cò và Thanh Bốc Khôi. Hai ông này thì ham vui nên lúc nào lại không có mặt. Đặc biệt, dù bà ca sĩ Hà Thức có cạn tỏ tấm lòng “Tình ta sẽ không bạc màu như nắng hoa, và đẹp như ước mơ” vẫn không thấy ông Thức chạy lên “nịnh đầm” như các ông Hoan, ông Thụy, ông Tuất, ông Tuân, ông Tiên...?



Phạm Thành Kính hát vọng cổ “ Mừng Khóa 2 Hạp Mặt”

Không chừng, tôi đó về thế nào bà Thức cũng làm ông Thức một trận rằng thì là “Ông ngồi ở đâu, có nghe tui”? Tiếp theo là ông bạn Phạm Thành Kính. Kính được hát vọng cổ lúc này là nhờ yêu cầu của đứa cháu ngoại “Con muốn nghe ông Ngoại hát trước khi về”. Ông bạn ta “tự biên tự diễn” bài “Mừng Ngày Khóa 2 Hạp Mặt” và hát điệu Xuân Tình, lớp 1. Ảnh cho biết “hôm nay ngày vui phải hát Xuân Tình”. Cũng nên biết, Xuân Tình có 48 câu, mà lớp 1 có câu 1 tới câu 14. Vọng cổ có các điệu vui là Xuân Tình, Tây Thi, Phú Lục..., và các điệu buồn như Nam Ai, Phụng Hoàng, Văn Thiên Tường... “Năm mươi năm chỉ một lần hạp mặt. Mong đồng môn sống lâu cùng bè bạn. Sức khỏe bền lâu, hạnh phúc tràn đầy, vững tin mai này sẽ về lại Việt Nam”. Ảnh hát với tất cả tấm lòng, tâm nào như động tới tâm can các ông hơn mấy bà, nên anh em Khóa 2, bạn của ông lên thiệt là đông, nhưng không thấy bà nào. Không thấy bà nào chắc vì các ông dành chỗ hết rồi, còn đâu chỗ đứng cho mấy bà mà lên với xuống phải không!? Cái đáng nói ở đây là đứa cháu ngoại 7 tuổi của anh bạn Phạm Thành Kính thích thú được chụp hình chung với ông ngoại và “rất vui, rất sung sướng” được nghe ông Ngoại hát, như Kính cho biết. Tôi cũng cầm một cành hồng như nhiều anh em khác lên tặng bạn mình, nhưng đâu nhớ ra rằng ông một tay cầm micro, một tay cầm tờ giấy.

Không chừng, tôi đó về thế nào bà Thức cũng làm ông Thức một trận rằng thì là “Ông ngồi ở đâu, có nghe tui”? Tiếp theo là ông bạn Phạm Thành Kính. Kính được hát vọng cổ lúc này là nhờ yêu cầu của đứa cháu ngoại “Con muốn nghe ông Ngoại hát trước khi về”. Ông bạn ta “tự biên tự diễn” bài “Mừng Ngày Khóa 2

Chúng tôi nhét vào túi áo vest của ông, nhưng đâu được. Cuối cùng tặng ông Bảy cầm giùm. Vì đứng dậy ưỡn mình ưỡn mẩy, và nhắm mắt một chút cho bớt mệt, mà qua đi phu nhân của anh bạn trẻ, được ông Lợi cho biết là Từ Tấn Bình hát bài hát Nếu Ai Có Hỏi của hai nhạc sĩ Anh Bằng và Lê Dinh. Chị hát giọng thiết là tha thiết, thiết là dịu dàng, và nhỏ nhẹ biết mấy như lời thổ thề với chồng “Dầu cho núi lở, non mòn chúng mình còn thương. Chim khôn làm tổ vào mùa hoa lá dâng hương. Chớ nên nức nở ngày mai mình trong gian khổ. Ngày mai mình vui pháo nổ, đẹp đôi như ý thắm mong chờ”. Các bà Tôn Văn Pháp, Hà Văn Tiên, Nguyễn Doãn Hưng và cùng phu nhân cũng ông Lợi cho biết là của Đỗ Sơn lên tặng hoa. Lạ, không thấy bóng đực rựa của một ông nào? “Kỳ thị” ghen. Sau ông



Phương Mai-Lệ Ngọc- Phương Thảo tam ca Xóm Đêm

Kính là 3 nữ ca sĩ Phương Mai, Lệ Ngọc và Phương Thảo tam ca bài Xóm Đêm của Phạm Đình Chương điệu Boléro chơi Rhumba cũng không sao. Phải nói 3 ca sĩ này hợp ca rất hay, rất ăn ý, điệu nghệ. Ta nghe “Ai chia tay ai đầu xóm vắng im lìm. Ai rung lên tia mắt ngàn câu êm đêm. Mong sao cho duyên nghèo mai nắng gieo thêm, đẹp kiếp sống thêm”.

Ông Tuất phát lệnh “tặng hoa” bằng cầm tay 6 cành bông hồng. Ông tặng cho mỗi ca sĩ nhà ta mỗi người 1, còn 3 ông gởi nơi ông Trưởng Ban Nhạc một quá trời giữ giùm. Chưa đủ, trước khi đi xuống, ông còn tới đứng bên ca sĩ Phương Mai duyên dáng làm như thương vợ quá chời! Bây giờ thì không thấy ông Tôn Thất Anh “đi làm nhiệm vụ” nữa? Một bà mới biết là chị Hồ Công Tú qua ông Nguyễn Văn Lợi đương từ từ bước lên tam cấp đến “tặng hoa” cả cho ba ca sĩ. Ông Lợi ngược lại, chỉ có 1 không biết tặng ai? Ông đứng thậm thà thậm thụt giữa hai ca sĩ Lệ Ngọc và Phương Thảo. Cuối cùng dúi vào tay ca sĩ Phương Thảo. Mục kế tiếp là ông ca sĩ già Tôn Văn Pháp ở El Monte California tự giới thiệu là “BTV/CSQG, Trung Đội 24...mời quý dị thưởng thức bản nhạc được mang tên là Hoa Chín Nữ”. Tôi không biết “Hoa Chín Nữ” là hoa gì? “Xưa thật là xưa, nhớ mấy cho vừa nhớ mẹ kể đêm mưa. Có ông vua trẻ xuất binh qua rừng dẹp quân xâm lấn. ...Tôi không

phải là vua nên mộng ước thật bình thường...Tôi chỉ là người lính phong trần thấy hoa nhớ người yêu rất xa”. Giọng thô, rồ Baritone cộng thêm nhiệt tình và cách trình bày hơi hơi “cải lương” của Pháp được hoan hô dữ. Tôi thấy ông Cựu Viện Trưởng Trần Minh Công ngồi ở dưới cũng vỗ tay. Từ nhỏ đến nay 75 tuổi Tây rồi, tôi chưa từng thấy ca nhạc ở đâu đâu mà nhiều ông già, bà già “tặng hoa” cho ca sĩ quá trời như ở đây. Từ cặp song ca Ngọc Thụy- Phương Thảo, đến đơn ca vọng cổ của ông Phạm Thành Kính, bây giờ là “người lính già xa quê hương” Tôn Văn Pháp có các ông Khôi, Thanh, Ba, Hoan, Tài, Phát, Tuất, Lợi và bà Nhẫn. Ông Lợi còn quỳ gối “tặng hoa” cho ca sĩ Pháp như ông Trịnh Công Danh ngày hôm qua, hay ông Hà Thúc hồi năm 2013 “tặng một bông hồng này cho em” vậy. Chưa đủ, ông Trần Văn Tuất còn tới định hôn chắc, nhưng thấy làm sao sao đó, nên chỉ má



Tôn Văn Pháp với bài Hoa Trinh Nữ

kề má như ông Trần Văn Ba, Phạm Hoài Dĩnh ngày ở nhà ông Tuất vậy. Cái mà ca sĩ Pháp hạnh phúc nhất, là bà vợ ổng dấu nhiều năm trời ở nhà bây giờ đương từ từ bước lên sân khấu tặng hoa cho ổng và đứng gần bên ổng cười hả hê chụp hình? Chưa đủ, còn tôi là người cuối cùng lên “par corps” hay “corps à corps” với ổng rồi chụp hình làm kỷ niệm. Văn nghệ làm vui cho người, làm đẹp cho đời là vậy. Sân khấu càng về chiều, ca sĩ hát càng hay, càng thấm, càng đáng cho ta lấy đó làm một ngày kỷ niệm. Nghe giới thiệu ca sĩ Thiên Trang, tôi cứ tưởng là ca sĩ Thiên Trang người Huế hát ở các Trung Tâm Asia, Thúy Nga. Nhưng không phải, mà tôi cũng chẳng biết là phu nhân của ông nào chắc chắn không phải là Khóa 2 rồi. Bài Mời Em Về của Việt Dzũng, Thiên Trang hát thiệt là buồn nỗi buồn 30 tháng 4 năm 1975 “Tôi muốn mời em về, nhưng chim đã gãy cánh, nhưng mây đã ngừng bay. Cho tôi còn

kề má như ông Trần Văn Ba, Phạm Hoài Dĩnh ngày ở nhà ông Tuất vậy. Cái mà ca sĩ Pháp hạnh phúc nhất, là bà vợ ổng dấu nhiều năm trời ở nhà bây giờ đương từ từ bước lên sân khấu tặng hoa cho ổng và đứng gần bên ổng cười hả hê chụp hình? Chưa đủ, còn tôi là người cuối cùng lên “par corps” hay “corps à corps” với ổng rồi chụp hình làm

lại nơi này”. Các bà Tú, Bình, Lợi, Chánh, và trong Ban Văn Nghệ, cùng ba ông Nguyễn Ngọc Thụy, Nguyễn Văn Lợi, Huỳnh Văn Thanh thiếu Trịnh Công Thanh lên mau mau tặng hoa. Ông Nguyễn Ngọc Tiến tôi biết tên, biết mặt lên sau cùng cũng tặng hoa, nhưng tôi đoán, chắc một công hai việc là vừa tặng hoa vừa cứu bò. Ông đã cầm giùm và cắt đi những cành hoa hồng người ta đã tặng, chắc để cho người đẹp rảnh rang và bớt nặng cái tay cầm. Vậy thì ca sĩ Thiên Trang đứng là



phụ nhân của ông Nguyễn Ngọc Tiến, Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Khóa 3 Học Viện CSQG chứ còn ai? Cuối cùng, theo yêu cầu của Ban Văn Nghệ cũng như Ban Tổ Chức, trên sân khấu có các bà Lợi, Tiên, Thụy, Anh, Tuất, Thức,...với các ông Tuất, Thụy, Tịnh, Tài, Lợi, Thiện, Điệp, Hàm cùng hát với bà con phía dưới khán đài bài hát Việt Nam Vẫn

Đồng ca Việt Nam Vẫn Mãi Là Quê Hương

Mãi Là Quê Hương của Nhạc Sĩ Nguyễn Việt Nam cũng là Triệu Phở viết năm 1983 “Dù anh băng qua bao đại dương, dù anh đi qua mấy dặm trường, dù Âu Châu, Úc Châu, Mỹ Quốc, quê hương ta vẫn mãi là Việt Nam”, mà chính tác giả hát có khác đi “Dù anh đi, đi qua bao đại dương, dù anh đi, đi qua mấy dặm trường, dù Canada, Úc Châu hay ở Mỹ, quê hương ta vẫn mãi là Việt Nam, quê hương ta vẫn mãi là Việt Nam”. Ông Lê Sỹ Tài đại diện Ban Tổ Chức ngỏ lời cảm ơn và chúc quý anh chị em Khóa 2 cũng như quý Thầy, quý huynh trưởng “trở về nhà bình an, hạnh phúc, vui vẻ”. Tôi định vừa đứng dậy vừa hát “Ồ e Rô-be đánh đu, Tạc-dăng nhảy dù, Zo-rô bắn súng. Chết cha con ma nào đây thằng Tây hết hồn, thần lẩn cụt đuôi” thì mấy chị, mấy cô, mấy bà ca sĩ trong Ban Văn Nghệ hình như hát vẫn còn thiếu thiếu, chưa được no, chưa được nê, nên tiếp Anh Về Với Em của Trần Thiện Thanh “Anh về với em như chim liền cánh, như cây liền cành, như đò với sông, như nước xuôi dòng vào lòng biển xanh...Anh về với em, mai ta lại cách xa nhau muôn trùng” tạo không khí “chợ chiều” tung bừng lên, rộn rịp lên, vui kéo dài thêm vui, và ý nghĩa càng thêm ý nghĩa.

Cũng biết, cái gì rồi cũng có lúc kết thúc. Cái lúc kết thúc đó hoặc buồn hoặc vui tựu chung cũng là ý nghĩa của cuộc đời mà thôi, nhưng tránh sao khỏi chạnh lòng người trong cuộc. Anh chị em mới đó 2 ngày đã qua mau như một giấc ngủ mơ mộng Nam Kha! Chúng ta, những ai đã tham dự 50 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ vừa qua khi chia tay không khỏi bịn rịn, lưu luyến? Bởi chúng ta đã vì nhau, đã với nhau thâm tình quá, vui vầy quá, và..và con người Khóa 2 tinh thần khảng khí 50 năm vẫn cứ mặn nồng tình đồng môn, tình đồng nghiệp, tình chiến hữu không hề suy suyển để ta sống không “hiu hắt đời nhau”. Bỏ ngoài



những đóng góp tất nhiên và rất quan trọng cho sự thành công hai ngày qua của quý anh em, quý chị em, nhất là mấy chị trong Ban Văn Nghệ, tôi muốn nói riêng một người, một người hết sức tích cực mặt này mặt kia, nhưng nhất vẫn là ngày văn nghệ ở nhà hàng Seafood Place Chinese Restaurant. Người đó là chị Thân Thị Ngọc Mai, là bà vợ cung của ông

Thân Thị Ngọc Mai, một MC duyên dáng
Nguyễn Văn Lợi của chúng ta. Bà Lợi, “chỗ nào có bà chỗ nấy có vui” như mấy chị nói không sai chút nào. Tôi thấy bà Lợi nổi bật, linh hoạt, nhạy bén của một ca sĩ amateur, của một MC cả đời có làm bao giờ đâu mà vẫn rất hay, rất đáng khen ngợi, rất đáng tuyên dương Văn Nghệ Bội Tinh. Xin quý anh chị, nhất là quý bà đừng nghĩ tui “bợ đỡ” ông bà Lợi, mà liếc bằng nửa con mắt với tôi thì “ô hô, ai tai”! Tôi, tính ngang tàng nhưng chí tình, ngay thẳng, nên “có sao nói vậy người ơi” đâu biết “bợ đỡ” ai bao giờ. Cũng mong quý anh chị em chúng ta hãy nhìn phu nhân ông Nguyễn văn Lợi Biên Hòa với một tấm lòng cảm phục, quý mến, và hãy tha thứ, bỏ qua những sai sót nếu có hơn là dè bĩu, chê bai... Hình ảnh chắc ai cũng nhớ nhất là hình ảnh bà Lợi mặc cái mini jupe đen cụt ngắn, nhảy nhót giữa quý bà áo dài thướt tha, tha thướt đồng ca bài 60 Năm Cuộc Đời của Y Vân. Hình ảnh chắc ai cũng nhớ bà vợ Ngọc Mai của ông Lợi làm MC đi vô đi ra sân khấu một cách tự tin, cũng có vụng về, cũng có khéo léo là đương nhiên. Tôi nhớ bà vợ

ông Hà Văn Tiên khi hát xong bài Hoa Tím Người Xưa, MC Ngọc Mai của Lợi nói: “Có người chờ chị sau cánh gà”. Trời ơi! Cánh gà đâu bà MC? Có thì mấy ông đã lấy nhậu với Heineken rồi còn gì!? Sau khi ông Tôn Văn Pháp hát xong bài Hoa Trinh Nữ của Trần Thiện Thanh, bà MC của chúng ta nói mấy lời mà tui phải nhờ đến ông Lợi. Ông Lợi ơi! Nhờ nghe giùm “Quý vị ơi! Đừng có nghe, đừng có tin. Tui đây nè, nghe nói được về làm hoàng hậu mà bây giờ làm osin nè. Đừng có tin”. Ông có gạt bả “về làm hoàng hậu” để bả “bây giờ làm osin”? Mèn đét ơi là ơi đét mèn! Nói gì nói, lần nữa tôi ghi ra đây những lời cảm ơn đến các chị, quý vị phu nhân của anh em chúng tôi đã vì chồng, vì con vui, khổ một đời người đàn bà...xem như mấy lời cuối cho bài viết hôm nay ngày “cuối Thu, lá ngoài đường rụng nhiều, và trên không có những đám mây bàng bạc...”, một ngày đúng 31 ngày sau ngày 50 Năm Khóa 2 Học Viện CSQG Hội Ngộ ở Nam Cali bẻ mạc vào xế chiều 29 tháng 10 năm 2017./.

NGUYỄN THỪA BÌNH
KC, MO 29/11/17